

De overtreding

Colofon

ISBN: 978 94 6365 148 6

1e druk 2019

© 2019, Karsten Gilhuis

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Foto auteur: Petra van Vliet

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De overtreding

Karsten Gilhuis



Alle verhaallijnen in deze roman zijn verzonnen. Ook alle personages zijn door de schrijver bedacht. Elke gelijkenis die een lezer ziet tussen een fictief personage en een persoon uit de werkelijkheid, berust op toeval. Hetzelfde geldt voor alle gebeurtenissen in deze roman. Ziet een lezer een parallel met een echt voorval, dan berust ook dat op louter toeval. De schrijver heeft deze roman deels laten afspelen in een werkomgeving waarin hij zelf werkt (of heeft gewerkt), maar deze roman is, op een enkele feitelijkheid na, nadrukkelijk niet gebaseerd op gebeurtenissen die de schrijver persoonlijk in die werkomgeving heeft ervaren of waargenomen. Net zomin als deze roman gebaseerd is op dingen die de schrijver in zijn privéleven heeft meemaakt.

1.

Wekenlang zong het al in hem rond. In zijn hoofd was het al tientallen keren vandaag geweest. Allerlei mogelijke scenario's had hij uitgedacht, totdat hij het beste had gekozen. Dat zou hij nu moeten uitvoeren, zoals een schaker die volgens een uitgedacht plan zijn tegenstander schaakmat zet. Dat was de theorie. Maar al bij het doen van zijn eerste zet had hij aan zijn lijf gevoeld dat de praktijk meer van hem vergde dan in zijn gedachtenexperimenten. In het echt kwam er veel meer bij kijken dan hij had voorzien tijdens de talloze keren dat hij het draaiboek voor vandaag innerlijk al had doorlopen. Nu kwam het erop aan om niet te twijfelen. Anders zou hij nog bij zinnen komen.

Iedereen aan wie hij zou hebben verteld over zijn plan, zou alles in het werk hebben gesteld om hem op andere gedachten te brengen. Misschien zouden zij zich ook nog wel hebben ingespannen om hem opgenomen te krijgen in een psychiatrische instelling. Zo geschift was het wat hij nu zou gaan doen. Maar er was geen weg meer terug. Hij had zijn scooter en zijn fiets al verkocht. Die had hij voorlopig toch niet meer nodig. Ze hadden genoeg opgeleverd om samen met het beetje spaargeld dat hij had zijn net gedane aanschaf te financieren.

Hij was niettemin behoorlijk tevreden over het resultaat van de eerste fase, die hij nu achter de rug had. Als hij nu een journalist van een landelijke krant had gebeld om hem te vertellen hoe gemakkelijk het was geweest om aan het voorwerp te komen dat hij nu in zijn binnenzak tegen zijn borst voelde drukken, had dat mogelijk al de volgende dag tot een publicatie geleid die veel lezers zou hebben verontrust. Maar aan dat soort zaken dacht hij niet. Hij dacht aan de instruc-

ties die hij had gekregen bij aankoop van de Glock 17. Want hij had nog nooit geschoten en een hapering zou alles voortijdig op een fiasco uit laten lopen. Dat kon hij zich na al zijn voorbereidende werk gewoonweg niet permitteren.

Een lichte opwinding maakte zich van zijn lichaam meester. Een gevoel dat hem enigszins deed denken aan toen hij in zijn middelbare schooltijd voor het eerst stiekem een pakje sigaretten had gekocht. Toen was hij naar een buurt aan de andere kant van de stad gefietst om achter een oude loods, op een plek waar hij zeker door niemand gezien zou worden, zijn eerste hijs te nemen. Nu wilde hij zich juist niet voor de wereld verbergen. Dit ging niet in het geniep gebeuren. Dit moest over een uur het eerste item van het journaal zijn.

Het was wreed wat hij zich had voorgenomen en het zou, als hij slaagde, een einde maken aan het leven van iemand die hij eigenlijk helemaal niet kende. Maar die gedachte bande hij naar zijn achterhoofd. Het was zaak om nu focus te houden. Dat lukte gemakkelijk zolang hij het beeld van de kus die hij haar aan hem had zien geven op zijn netvlies hield. Dan stroomde de pijn door zijn lichaam, werden golven van woede door zijn lijf gejaagd en verdween iedere twijfel. Dan voelde zijn plan – mij niet, dan hem ook niet! –, hoe primitief het ook was, volstrekt vanzelfsprekend. Zo zou hij haar maximaal raken, zoals zij hem al zo lang sluipend schade had toegebracht.

Vannacht had hij wel vijf keer gedroomd dat hij direct na betaling werd neergeschoten door de verkoper van het pistool. Maar hij was zojuist behandeld alsof hij een paar fiscaal aftrekbare kantoorartikelen bij een boekhandel had gekocht. Het wapen was voor hem in een plastic tas ge-

daan en hij had tot zijn niet-geringe verrassing zelfs een kwitantie gekregen, alsof de verkoper de Belastingdienst deelgenoot zou maken van deze transactie. Toch had hij angst in de benen. Als hij nu ten prooi gevallen was aan een pseudoverkoop door een politie-infiltrant, kon een arrestatieteam zo voor zijn neus staan. Of als die verkoper toch was als in zijn droom, was het wachten tot hij op straat van achteren overmeesterd zou worden en weer beroofd zou worden van het voorwerp dat noodzakelijk was om onder haar aandacht te komen.

Over de locatie waar hij toe zou slaan had hij nog even geaarzeld, maar alles afwegende was de sporthal de meest voor de hand liggende. Niet alleen grensde die aan het industrieterrein, waardoor hij geen grotere afstand dan nodig hoefde af te leggen vanaf de locatie van aankoop – vanaf de plek waar hij had moeten afspreken om het op een obscure website aangeprezen tweedehands pistool dat nog voor de helft was gevuld met patronen in ontvangst te nemen, was het maar een paar honderd meter lopen –, maar ook was daar de kiem ontstaan van wat er vandaag op stapel stond, in de sporthal, die een wat atypische overbuurman was van een paar autosloopbedrijven en een natuurgrafstenenhandelaar. De hal lag ingeklemd tussen twee bouwmarkten, aan de zijde van het industrieterrein die het dichtst grensde aan een inmiddels gedateerde nieuwbouwwijk. De corridor tussen deze wijk en het industriegebied werd gevormd door een klein winkelcentrum met onder meer een kleine buurtsupermarkt, dat nu een verlaten beeld gaf. Alleen degenen die op zondagmiddag ruim voor aanvang van Studio Sport liever een patatje haalden dan zelf te koken, zorgden voor enige bedrijvigheid bij de snackbar.

Sport kijken voor de buis had hem nooit geboeid, net zo min als de zaaIsporten die elk weekend vol passie in de sporthal beoefend werden hem ook maar enigszins konden interesseren vanwege het spelelement. Maar hij kwam ook niet om te zien wie een potje basketbal zou winnen. Hij kwam voor nummer 5. Dat was wat hij opgeslagen had van de eerdere wedstrijden die hij ter voorbereiding van het eerste deel van zijn plan had bekeken.

Nu hij op twintig meter van de sporthal verwijderd was, maakte hij even pas op de plaats. Hij bracht zijn hand in zijn binnenzak alsof hij voelde of zijn portemonnee daar nog zat. Ondertussen spiedde hij op zijn horloge. Hij was later dan hij had willen zijn. Nu had hij het begin van de wedstrijd gemist. Maar de man die hij iets eerder tientallen briefjes papiergeld in een envelop had overhandigd, had hem langer laten wachten dan hem lief was. Het had hem even zo onrustig gemaakt, dat hij nog een pilletje extra had genomen. Dat begon hij nu te voelen, nu hij de deur van de sporthal opende.

Terwijl hij onder zijn jas de Glock stevig met zijn rechterhand omklemde, praatte hij zichzelf innerlijk moed in. Dit was niet het moment om wankel te worden, dus sloot hij even zijn ogen en bracht zichzelf in de sfeer van Doom en Killzone, de games die meer van zijn levensdagen kleur hadden gegeven dan goed was voor een jonge man. Flarden van zijn successen met veel zwaardere wapens op zijn Playstation trokken aan hem voorbij en deden zijn vastberadenheid groeien.

2.

Opmans was niet zo gefocust als anders voor een wedstrijd. Het was de laatste van het seizoen, en de prijzen waren al verdeeld. Het ging vanavond nergens meer om. Maar dat was slechts het sportieve perspectief. Sinds hij zijn laatste examen had gedaan, was er geen avond geweest dat hij niet meer bier door zijn keel had gegoten dan hij wilde dat zijn ouders wisten. Er was elke keer wel iemand geweest die een eindexamenfeest gaf. De nachtrust die hij de afgelopen week had genoten, stond in schril contrast met de kleuterbedtijden waarop hij de avonden voor zijn examens was gaan slapen om de volgende ochtend in de gymzaal van zijn school met een pakje Dextro Energy bij de hand topfit achter zijn examenvragen te kunnen zitten. Het was nu tijd om weer wat fitter te worden. Het duurde namelijk niet lang voordat hij het zich niet meer kon permitteren om elke dag na het middaguur pas zijn bed uit te waggelen, om vervolgens tot het avondeten tot weinig meer te komen dan wat gehang. Over minder dan een week was het de bedoeling dat hij zich elke ochtend vroeg zou melden bij de vakantiebaan die hem het geld zou verschaffen om met zijn teamgenoten die ook eindexamen hadden gedaan in de zomer de Spaanse kust op te zoeken. Tegen die achtergrond was het ook heel goed dat hij nu op het basketbalveld aanwezig was. De afgelopen dagen was hij telkens pas laat op de avond en na een paar drankjes actief geworden: op de dansvloer. Nu werd er om vijf uur 's middags op een heel andere vloer al een boel activiteit van hem verwacht.

Normaal zou hij ook als een van de fanatieksten van zijn team hebben meegedraaid in de warmloopfiguren. Nu

treuzelde hij, overigens net als de teamgenoten die een vergelijkbaar weekritme achter de rug hadden, om niet te hoeven beginnen aan de warming-up. Zonder dat het nodig was pielde Opmans aan de zijkant van het veld op een houten gymzaalbankje nog wat met de veters van zijn halfhoge sportschoenen, om zijn trainer de illusie te geven dat hij ze aan het strikken was.

Opmans was zeker niet de enige die in de aanloop van de wedstrijd onscherp was geweest. Ros, de coach van het bezoekende team dat onder de wat kinderlijke aandoende naam ‘De Dribbelaars’ op het wedstrijdformulier stond, voerde een verontschuldigend gesprek met de trainer van het team waarvan Opmans deel uitmaakte. Ze hadden dit seizoen al een keer eerder tegen elkaar gespeeld, zo’n vijftig kilometer verderop, in een groot sportcomplex dat het kloppende sociale hart was van het dorp waar De Dribbelaars hun thuiswedstrijden speelden. Ros had zich toen helemaal niet gerealiseerd dat beide teams normaal gesproken allebei een nauwelijks van elkaar te onderscheiden blauw-geel tenue droegen. Hij had er geen erg in gehad dat hun tegenstander om verwarring op het veld te voorkomen proactief zwarte tenues mee had genomen. Nu de beide teams in dezelfde clubkleuren aan het inspelen waren, kon hij zich wel voor zijn kop slaan dat hij niet in ieder geval voor hesjes van een andere kleur of zo had gezorgd. Hij liep al lang genoeg in het basketbalwereldje rond om alle clubkleuren te kennen van de teams die je in deze regio als tegenstander kon treffen. Het was aan het bezoekende team om dit soort ongemakken voor te zijn. Nu had hij het op zijn geweten dat de thuiscoach spoor-slags op zoek moest naar de zwarte tenues die bij de eerdere ontmoeting ook al uitkomst hadden geboden.

Terwijl de trainer van het team van Opmans in een opslagruimte onder de tribune morrelde aan een kledingkast, schoot Ros twee jeugdleden van de thuisclub te hulp. Zij zaten achter een klein tafeltje aan de zijkant van het veld. Daar probeerden zij een iPad aan de praat te krijgen, waarop tijdens de wedstrijd de score op het grote bord boven de basket bijgehouden kon worden en tegelijkertijd alle persoonlijke fouten genoteerd konden worden. Op zijn club heette het ‘tafeldienst’ als je deze taak had. Bij De Dribbelaars was het nooit een probleem om voldoende ‘tafelaars’ te vinden, maar Ros wist van verenigingen waar leden beboet werden met vijf of tien euro als zij hun tafelfbeurt niet nakwamen. Of dat hier ook het geval was wist hij niet, maar Ros was tevreden dat hij het digitale formulier van de basketbalbond voor het noteren van de persoonlijke fouten beter kende dan de jongens achter de tafel. Zo kon hij ze een paar tips geven die ze mogelijk zouden behoeden voor invulfouten tijdens de wedstrijd. Dat compenseerde de vergeten uitshirtjes weer, tenminste, in het hoofd van Ros. De trainer van het team van Opmans leek minder te malen om het feit dat de thuisploeg in ‘uittenues’ moest spelen. Sterker nog, hij vond het wel gemakkelijk dat een paar vrouwelijke fans in het publiek enthousiast reageerden op een paar bovenlijven die vlak voor het begin van de wedstrijd nog even ontbloot moesten worden om het thuistenuue te verwisselen voor de ongenummerde reserveshirts.

3.

Zijn bezoeken aan de sporthal op zondagmiddagen waren begonnen nadat hem definitief duidelijk was geworden dat zij hem niet wilde. Hij had van iemand gehoord dat je bij

damesvolleybal ongegeneerd naar vrouwenlijven in slechts weinig verhullende sportkleding kon kijken. Het was eerst niet meer dan een tijdverdrijf geweest. Maar het was uitgelopen op een regelrechte verslaving. De dames van het eerste volleybalteam waren in no time uitgegroeid tot de hoofdpersonages van de imaginaire werkelijkheden die hij in zijn hoofd creëerde als hij 's avonds voor het slapen gaan een sok over zijn geslachtsdeel trok.

Volleybal interesseerde hem eerst geen bal en eigenlijk nog steeds niet. Bovendien vond hij het tijdens de eerste wedstrijden die hij bijwoonde ook nog eens heel irritant dat er om elk punt zo uitbundig werd gejuicht en high fives werden uitgewisseld. Inmiddels ergerde hij zich daar helemaal niet meer aan. Sterker nog, als een van zijn favorieten een mooie smash afleverde of een goed blok zette, balde hij weleens zijn vuist op de tribune. Soms prevelde hij zelfs, maar nooit zo hard dat anderen het konden horen: “Yes, Manon!” of “Mooie bal, Britt!” alsof hij zijn vriendin of zus aanmoedigde. Dat hij de speelsters van Dames 1 buiten zijn imaginaire werkelijkheid goed beschouwd niet kende, hinderde hem daarbij niet. Door de namen die achterop hun shirts stonden te verinnerlijken, waren zij veel meer voor hem geworden dan hun lichamen die hij tijdens de wedstrijden beloerde.

Bijna altijd werd er op zondagmiddag na de volleybalwedstrijd van Dames 1 nog een basketbalwedstrijd gespeeld. Maar vanaf het moment dat hij doorhad dat er vaak nog een nazit volgde op de volleybalwedstrijd in de snackbar iets verderop, zorgde hij dat hij zich uit de voeten had gemaakt voordat men in de sporthal het volleybalnet liet zakken en de baskets met een slinger van de muur af begon te draaien.

Dit was zijn buitenkans om zijn zogenaamde bedpartners met de haren los te zien – tijdens de wedstrijd had namelijk iedereen de haren altijd in een staart gebonden – en die liet hij zich niet ontnemen. Dan bestelde hij voordat de selectie van Dames 1 na het douchen met hun natte haren binnenkwamen vlug een blikje cola, dat hij in een hoekje van de snackbar heel langzaam opdronk terwijl hij deed alsof hij in een Autoweek, Privé of een ander leesmapblad las. Ondertussen spande hij zich in om zoveel mogelijk op te vangen van de conversatie tussen de door hem begeerde volleybalsters. Zijn aanwezigheid in hun nabijheid leidde er niet één keer toe dat een van hen hem aansprak. Maar dat was ook helemaal niet waarop hij hoopte.

Het was door haar gekomen dat hij ook basketbalwedstrijden was gaan volgen. Vlak voor het einde van een volleybalwedstrijd had hij haar bij toeval gezien in de buurt van de basketballers van de in geel-blauw gehulde thuisclub, die langs de kant al wat ongeduldig op en neer dribbelden in afwachting van hun wedstrijd. Eerst alleen vanuit een ooghoek, omdat hij zo opging in zijn volleybalsters. Maar vanaf het moment dat alles anders had gemaakt, had hij in de sporthal enkel nog maar oog gehad voor de basketballer die hij niet meer dan achttien jaar zou geven en het rugnummer 5 droeg. Na die middag maakte hij zichzelf eerst nog honderden keren wijs dat hij het vast niet goed had gezien. Maar hij wist dat het wel zo was. Haar lippen hadden de mond van nummer 5 geraakt.

De kus had voor haar ongetwijfeld niet veel meer om het lijf gehad dan “Veel succes met de wedstrijd, liefje”, maar op hem had het aanschouwen van de kus een ver-

woestender uitwerking gehad dan alles wat hem eerder gedeprimeerd had gemaakt in zijn miserabele leven. In ieder geval had het geheel andere emoties in hem wakker gemaakt dan na een normaal middagje volleybal kijken. Hij had die avond in bed geen avonturen met zijn volleybalsters beleefd. De ontvanger van de kus, de basketballer met nummer 5, vulde vanaf die middag alle denkbelden die hij nog op kon roepen, en die waren verre van erotisch.

Ze werden met de dag gewelddadiger, en omdat hij er met niemand over sprak – met wie had dat ook gemeenten? – was er geen houden meer aan. Zijn hoofd sloeg op hol en werd aangevuurd door jaloezie, die zijn lijf geselde. Op zondagen keek hij geen volleybal meer. Hij ging pas naar de sporthal als het volleybal op zijn einde liep. Hij kwam niet meer naar de sporthal om lustopwekkende gedachten op te doen. Hij voedde in de sporthal alleen nog maar de zwarte kant van zijn ziel.

Voor een buitenstaander zag hij er als hij naar basketbalwedstrijden keek niet anders uit dan tijdens de middagen dat hij volledig op volleybal gefocust was geweest. Hij zat even wijdbeens en onderuitgezakt. Hij mengde zich niet onder het medepubliek, maar verplaatste zich wel over de tribune naar een ander plek als de teams van kant wisselden. Steeds om het beste zicht te hebben, maar op geheel verschillende zaken: waar hij eerst bepaalde billen en borsten optimaal in het vizier wilde hebben, volgde hij nu uitsluitend de bewegingen van nummer 5.

Wedstrijden lang had hij gezien hoe de nummer 5 van

het geel-blauwe team zich van de ene naar de andere basket bewoog. Hoe hij af en toe de bal achter zijn rug langs liet gaan tijdens het dribbelen, hoe hij na een gemist schot van een teamgenoot een tegenstander in een sprongduel een zwiep met zijn heup gaf om de van de ring terugketsende bal te winnen, en hoe hij tijdens time-outs aanwijzingen van zijn trainer ontving. Hij zag dat de nummer 5 het leuk had met een aantal van zijn teamgenoten, die eenzelfde leeftijd leken te hebben. Maar wat het middelpunt van zijn belangstelling ook deed of teweegbracht bij teamgenoten of tegenstanders, bij hem riep hij telkens een en dezelfde gedachte op.

Die gedachte had steeds nadrukkelijker in hem postgevat. Totdat het zover kwam dat hij die in daden wilde omzetten. Daarom was het vandaag geen zondag uit zovelen waarop hij in de middag de sporthal was binnengewandeld. Dit was de dag waarop hij haar zo in het hart zou treffen, dat ze zou voelen hoe ze hem had gekwetst. Het middel waarmee hij de aandacht op zich zou vestigen, zat in zijn binnenzak. Hij zou daarmee toeslaan zodra zijn doelwit de bal een paar keer voor zich zou laten stuiten voordat hij zou aanleggen voor een vrije worp. In alle wedstrijden die hij van de geel-blauwen had gezien, was er geen geweest waarop nummer 5 zich niet verschillende keren bij de vrijeworplijn mocht melden voor twee worpen op rij. Alleen vanmiddag leek alles anders dan anders. De shirts van de geel-blauwen leken fletser dan hij zich van eerdere keren kon herinneren. Het thuissteam leek in een heel andere opstelling te spelen dan hij ooit had gezien en ze kregen in de eerste twee kwarten niet één keer vrije worpen. Maar het meest opvallende dat hem verontrustte, was dat de speler die

nummer 5 droeg gemillimeterd haar had, terwijl degene die zij kuste in zijn herinnering een iets vollere haardos had gehad. Dat liet zich natuurlijk verklaren door een kappersbezoek, maar het knaagde toch aan hem.

Het viel hem nu pas op hoe beweeglijk deze sport was. Nog niet eerder had hij met deze ogen gekeken naar het spel: als een jager die door een denkbeeldige loop naar zijn prooi kijkt en zoekt naar het juiste moment om af te drukken. Het gepiep van de basketbalschoenzolen begon in zijn hoofd te bonken naarmate er meer van de wedstrijd verstreek, en uit angst voor een misser greep hij steeds maar niet naar zijn binnenzak om toe te slaan. Het ontging hem misschien daardoor dat het weinige publiek dat op de tribune zat meer leek te applaudiseren bij scores van het team met de zwarte shirts dan bij geelblauwe punten.

Dat pilletje voor de zenuwen was niet handig geweest, zoveel was hem inmiddels duidelijk geworden. Het had in ieder geval zijn blik vertroebeld, maar het leek ook alsof de basketballers zich veel sneller over het veld verplaatsten. Het zou mooi zijn als nummer 5 eindelijk eens gewisseld zou worden en op de bank plaats zou nemen, of in ieder geval een vrije worp zou mogen nemen. Want falen was geen optie, en hij durfde er niet op te vertrouwen dat hij gericht genoeg zou schieten tijdens een van zijn dribbelacties. Dat maakte dat hij besloot te wachten tot na de wedstrijd. Als het goed was, zouden de geel-blauwen dan het publiek op de tribunes nog even bedanken. Omhoogkijkend, met de handen klappend boven hun hoofd. Dat zou zijn nieuwe moment worden.

Maar ook dat moment bleef uit. Terwijl hij langzaam naar voren was geslopen en vooraan achter de voorste reling van de tribune stond, zag hij tot zijn verbijstering het zwarte team, dat weinig tegenstand had kunnen bieden aan de geel-blauwen, na afloop het thuispubliek bedanken, terwijl zijn doelwit met zijn team in een kring voorovergebogen ging staan terwijl zij hun handen in het midden van de kring op elkaar legden, om vervolgens een onverstaanbare kreet uit te stoten.

Juist toen de paniek zich van hem meester probeerde te maken omdat alles anders ging dan in alle generale repetities in zijn hoofd, ving hij iets op vanaf het veld beneden hem dat hem geruststelde. De geel-blauwen gingen hun overwinning vieren op een plek waar hij na afloop van de volleybalwedstrijden van Dames 1 al vaker was geweest. Nu zou het goed komen.

4.

Als het aan Ros had gelegen, waren zij direct na het douchen weer naar huis gereden. Maar een aantal van de jongens wilde eerst nog snel een vette hap halen. Gelet op het tijdstip was dat ook niet zo gek. Als hij nu thuis was geweest, had hij vrijwel zeker op de bank met een bord op schoot Studio Sport zitten kijken. Het was ook altijd een verschrikking, die uitwedstrijden op de zondagmiddag. Ze kostten je niet alleen je middag, maar ook je halve avond. Maar als ze dan toch met z'n allen gingen, dan lustte hij ook nog wel een bereklauw.

Ros was niet helderziend, maar als hij dat wel was ge-

weest, had hij zeker alles op alles gezet om voorkomen dat ook maar één lid van zijn selectie een stap over de drempel van de snackbar had gezet. Hij had genoeg overwicht gehad om dat voor elkaar te krijgen. Hij was een stuk ouder dan de groep jonge mannen, aan wie hij, door ze al een paar jaar op rij te coachen, behoorlijk verknocht was geraakt. Het lukte hem ook telkens weer om meer uit ze te persen dan ze soms zelf voor mogelijk hielden. Dat was vanmiddag op het basketbalveld weer eens gebleken.

Waar De Dribbelaars in de thuiswedstrijd nog flink klopp hadden gekregen van de geel-blauwen die ze vandaag hadden opgezocht, hadden ze nu, zonder dat iemand daar van tevoren ook maar enig vertrouwen in had gehad, vrij simpel gewonnen. Ros had het als eerste in de gaten gehad en daarna had hij het ze in een time-out duidelijk gemaakt. Er waren er een paar bij de tegenpartij die totaal niet fit waren. Die dribbelde je zo voorbij als je een beetje vaart maakte, en waren in de lucht zonder al te hoog te springen af te troeven in de strijd om een rebound.

De sfeer aan de tafel in de snackbar, terwijl ze in afwachting waren van wat nog voor hen gefrituurd moest worden, was dan ook goed. Ook al maakte het resultaat van vanmiddag op de ranglijst geen verschil, het seizoen eindigen met een klinkende overwinning, maakte vrolijk. Daarom werd er al met blikjes bier geproost, iets waar Ros als 'bob' niet aan meedeed.

In de joligheid ontging het de spelers van het eerste herenteam van De Dribbelaars dat ze niet langer de enige gasten in de snackbar waren. Ze misten allemaal dat een man met één hand voorzichtig de met een poster met ijsjes beplakte